Greet verliest zoon Ward na ongeluk in 2008: “Het gemis blijft nog elke dag”

Ward Goemaere had deze week zijn 42ste verjaardag moeten vieren, maar hij stierf 18 jaar geleden bij een nachtelijk ongeval. Bij zijn moeder Greet Tanghe (66) knaagt het gemis nog elke dag. “Verjaardagen, huwelijken, geboortes: bij alles komt het terug.”

Op de plek van het ongeval is Ward vereeuwigd met een SAVE-bord. “Als herdenking en om bestuurders te wijzen op een gevaarlijke bocht”, zegt zijn mama Greet Tanghe. De vereniging Ouders van Verongelukte Kinderen (OVK) hebben haar goed opgevangen. © PTB

THIJS PATTYN
DIKSMUIDE/ROESELARE

“Als ze zeggen dat een kind het allerbelangrijkste is, dan is dit het allerergste.” Terwijl ze door een mapje met foto’s van en teksten over haar zoon bladert, leest Greet Tanghe die woorden voor. In 2008 moest ze haar zoon Ward afgeven na een ongeval in de Beerststraat in Vladslo, een dorpje in Diksmuide.

“Tot op vandaag heb ik weinig draagkracht. Het gaat beter, maar het zware verdriet gaat niet weg. Zeker in deze periode. Het overvalt me, alsof mijn lichaam die zware shock van toen onthield en het verdriet blijft opzoeken. Zelfs achttien jaar later blijf ik heel diep gaan. Het moet eruit en dan herpak ik me weer.”

Mistig weer

Ward (24) woonde net alleen, in een flat in Diksmuide. “Hij had werk, een auto en was klaar om aan het leven te beginnen. Vier maanden na de inrichting moesten we zijn appartement alweer leeghalen. Ze waren die avond onderweg met drie vrienden. Zijn twee vrienden zaten vooraan, hij achteraan. Er was een KLJ-fuif in Keiem. Ze reden over landelijke wegen in mistig weer. De bestuurder voelde dat hij de graskant raakte, trok zijn stuur om, waarop de wagen met de achterkant tegen een elektriciteitspaal belandde. Ward ving die slag volledig op. Hij had helaas geen gordel aan.”

“Ik vertel wat ik hoorde van de vrienden”, benadrukt Greet. “Ze vroegen hem of het goed was als we verder naar huis reden. Ward antwoordde niet. Toen ze achter zich keken, zagen ze dat hij neerlag. Eerst dachten ze dat hij sliep, maar ze kregen hem niet wakker. Ze belden de hulpdiensten. Door de impact was zijn slagader gescheurd. Je zag er niks aan. Ze probeerden hem nog te reanimeren, zijn vrienden hielpen de baxters vasthouden. Om halfvier ’s nachts.”

Weg van de wereld

Intussen woont Greet in Roeselare, maar die nacht hoorde ze het nieuws thuis in Keiem. “Een agent in burger kwam langs. ‘Uw zoon heeft een accident gehad met dodelijke afloop’, zei hij. ‘Dat kan niet’, antwoordde ik vol ongeloof. Mijn jongste zoon, die toen net thuis was van het uitgaan, hoorde me roepen en tieren. Daarna was ik volledig weg van de wereld, ik werd geleefd.”

Een mapje met foto’s en teksten over en voor Ward. © PTB

> **“Elk jaar kreeg ik een zelfgeschreven kaart van de bestuurder. Dat deed deugd, maar hij moest verder met zijn leven”**
> **GREET TANGHE**
> MAMA VAN WARD

“Ik had schuldgevoelens. Was hij maar thuis gebleven, was hij maar niet verhuisd. De derde dag na het ongeval nodigde ik de twee vrienden en hun ouders uit. Om te weten wat er precies gebeurd was en om te zeggen dat we zeker geen gerechtelijke stappen zouden ondernemen. Het waren drie vrienden, het had elk van hen kunnen overkomen.”

“De bestuurder heeft een rugzak voor de rest van zijn leven. Elk jaar kreeg ik een zelfgeschreven kaart. Dat deed deugd. Toch zei ik na tien jaar aan zijn mama dat het niet meer hoefde. Dat was een hele opluchting voor hen. Hij moest verder met zijn leven.”

Bestuurslid

Vijf jaar na Wards dood leerde Greet de vereniging Ouders van Verongelukte Kinderen (OVK) kennen. “Zij vingen me goed op en ik vond er vlug mijn plaats. Ik werd bestuurslid en ging mijn verhaal vertellen op scholen in heel de provincie. Toch moest ik stoppen met die spreekbeurten: alles herhalen, sleurde me de dieperik in.”

“Verdriet is een werkwoord. Het blijft even intens, het verstikt, het maakt me razend”, zegt Greet. © PTB

Op de plek van het ongeval is Ward vereeuwigd met een SAVE-bord. “Als herdenking en om bestuurders te wijzen op een gevaarlijke bocht. Het bord staat er intussen twaalf jaar. Als we daarmee één iemand kunnen redden, is het de moeite waard.”

“Ik heb veel gehad aan mijn andere kinderen, Lies en Gert. Mijn jongste zoon en zijn vrouw zijn nu zwanger, wat me erg gelukkig maakt. Tegelijk knaagt een gevoel van onvolledigheid. Verjaardagen, geboortes, huwelijken: bij alles komt het terug. Net als deze vraag: wat had het leven voor Ward nog allemaal in petto?”

“Verdriet is een werkwoord. Het blijft even intens, het verstikt, het maakt me razend, het trekt me naar beneden. Tegelijk wil ik het blijven voelen. Zodat hij bij me blijft en niet vergeten wordt. Ik draag Ward mee voor de rest van mijn leven.”